

[Socialministeren].

det viste sig senere at vi havde. Det synes jeg er vigtigt at holde fast i, når vi skal vurdere forslagene på nuværende tidspunkt.

Når vi ser på maksimumsbeløbene, er der blevet talt meget om, at der nu bliver en sænkning, som rammer de syge og de arbejdsløse osv. Det kan ikke afvises, at der rammes, det er klart, men jeg minder stadig væk om, at når vi ser på den maksimumssats, som bliver en realitet 1. juli 1983, når ændringen er gennemført fuldt og helt, så er den på 94.692 kr. på årsbasis. Det er maksimumsbeløbet, og jeg minder også om til sammenligning, at en enlig folkepensionist knap nok når op på 40.000 kr. om året. Jeg synes nok, det er væsentligt, at vi ligesom får sammenhængen etableret med andre grupper i samfundet.

Sammenlignet med en enlig folkepensionist er det i realiteten et relativt stort beløb, vi opererer med på dette område.

Må jeg sige for igen at udrydde nogle misforståelser fra den almindelige offentlige omtale omkring de mere specifikke ting i forbindelse med dette forslag og i forbindelse især med karensdagen, at det efter forslaget ligger klart, at hvis man efter at være blevet syg og har betalt for første dag under sygdom får et tilbagefald inden for de første 12 dage, så skal man ikke derefter betale for den første dag. Det vil først kunne genindtræde efter 12 dage. Det synes jeg er meget vigtigt at få fastslået, fordi der er sagt i debatten, at der er problemer i, at man så ikke tør vende tilbage af frygt for, at man skal betale for én dag mere. Det skal man ikke inden for de første 12 dage.

Jeg synes også, det er meget vigtigt at fastslå, at begrebet »kronisk syge« er meget klart defineret allerede i den nuværende sygedagpengelovgivning, og at vi derfor ikke skal til at opfinde et nyt system for at frigøre kronisk syge for denne karensdag. Vi kan køre efter det eksisterende system, som er i forbindelse med arbejdsgiverperioden på nuværende tidspunkt, så også her mener jeg at vi helt klart har muligheder for at samle de personer op, som regeringen også har ønsket at samle op.

Det er klart, at det ville være den letteste sag af verden for denne regering at indføre karensdage i den almindelige sygedagpengelov på nøjagtig samme måde, som flere partier, som jeg nævnte det før, stillede ændrings-

forslag om i begyndelsen af 1970'erne og op til midten af 1970'erne, men vi mener til gengæld også, at vi så var kommet til at ramme meget skævt.

Udtrykket »social balance« indgår jo utroligt i disse debatter, og det er naturligt, men jeg mener faktisk, man her må sige, at vi netop tilsigter, at det skal ramme alle lønmodtagere uanset indtægt, og jeg siger udtrykkeligt, at det havde været den letteste sag af verden bare at indføre det i den nuværende sygedagpengelovgivning for det, som man normalt kalder lønarbejderne. Det har vi bare følt ville være urimeligt.

Jeg vil godt sige til fru Lone Dybkjær, som kom med mange meget væsentlige spørgsmål, at for det første er jeg glad for den positive modtagelse, som fru Lone Dybkjær gav grundprincipperne i forslaget – jeg skal nok lade være med at tage mere til indtægt end højst nødvendigt. Jeg kan ikke afvise, at der vil komme nogle administrative konsekvenser af dette forslag. Jeg tror ikke, der kan gennemføres et forslag her i folketinget, uden at det får nogle administrative konsekvenser, når det er så omfattende som dette. Det kan vi lige så godt erkende. Men vi føler ikke – og vi har jo nogen erfaring på det almindelige sygedagpengeområde – at problemerne bliver særlig store.

Jeg forstår også godt fru Lone Dybkjærs betænkeligheder omkring børnefamilierne og den ret, som ikke alle, men en række mennesker i dag har til én fraværsdag på grund af børns sygdom. Men jeg bliver desværre nødsaget til at sige ligesom hr. Tinning – for en gangs skyld er jeg enig med hr. Tinning – at det vil nok være meget vanskeligt at få den fulde effekt af gennemførelse af en karensdag, hvis man åbner op for, at man under børns sygdom stadig væk har mulighed for en fraværsdag, men det må drøftes videre i udvalget.

Det er baggrunden for, at jeg i fremsættelsestalen tydeligt har understreget, at der skal være mulighed for at bruge en feriedag eller afspadseringsdag. Jeg forstår vel de argumenter, der er fremhævet om, at det vil ikke alle have den samme mulighed for. Vel, det er erkendt, men der vil være mange, der har det. Og med fem ugers ferie mener jeg nok man må sige, at så er der dog mulighed for at benytte sig af den bestemmelse. Men jeg siger som sagt, at det vil blive meget svært at